

Fra 1802 til 1833 gled Tiden hen, roligt hen, og Sognet berørtes kun lidet eller intet af det Slemme, som i dette Tidsrum hjemsøgte vort elskede Fædreland.

I 1833 begav det sig, at Peter Sørensen blev kaldet til Sjælesørger her. Denne Mand, der var født ved Randers 1781, tog teologisk Attestats i begyndelsen af Aarhundredet – blev snart Præst på Færøerne, Hvor en Taterpige, hvis Bekendtskab han havde gjort i Jylland, kom rejsende op til ham, og tvang ham til at gifte sig med hende. Her på Færøerne lagde han grunden til sin ikke ubetydelige formue ved at proviantere de engelske Skibe, der i den Tid krydsede om i vore Have.

Senere kaldtes han til Præst i Brande i det *Thorslehnske*, derefter til Guldager, saa til Hedensted og Dalby og derfra til Barløse. Mellem Pastor Sørensen, den daværende Degn Jochumsen og Menigheden herskede der et yderst slet forhold. Det kulminerede i jævnlige Slagsmaal mellem Præst og Degn i Kirken under Gudstjenesten, og da Biskop Faber ved en Visitats foreholdt Præsten dette og formanede til bedre Opførsel, kaldte denne Bispem for en "Løgner" og drog skarpt tilfelts mod ham for hans Indgrib i Forholdet mellem Præsten og hans Menighed (vide Embedsbog No 2 pag. 39). Kort efter anlagdes Sag mod Præst og Degn. Processen varede i 7 samfulde Aar, dømt ved Provsteretten frikendtes Pastor Sørensen ved Højesteret mod en Mulkt. Men da han ved Processens Begyndelse havde søgt om sin Afsked, fik han denne efter 2 Aars Forløb med Pension.

Sørensens Efterfølger i Embedet blev Hans Hartvig Møller, tidligere Præst i Veerst, Bekke og Vorbasse. Under hans Embedstid afbrændte Præstegaarden om Natten d. 19. November 1859, og det var kun med Nød og Næppe at Præsten og hans Familie undgik Flammedøden. Når undtages Embedsbøger og ganske få uvæsentlige Ting, brændte alt. Ilden var påsat af en omvankende Dreng, der dømtes til Døden ved Under- og Overretten, men frikendtes ved Højesteret.

I 1848 lå her et svensk Hjælpekorps i Indkvartering i Barløse. Ved deres Ankomst mindede de om Faraos magre Køer, men forinden de forlod Eggen, var de blevne saa fede, at de alle maatte have ny Uniformer.

Danquart Dreyer 1816 - 1852

Danquart Magnus Christian Dreyer. Selvportræt fra 1838, Fyns Kunstmuseum

Vej over bakker malet af Danquart Dreyer i 1842

I Aaret 1851 blev en ny Altertavle forestillende Christus med Martha og Maria opstillet i Kirken. Den var malet af Gmd. Danquart Magnus Christian Dreyer, der var født i Assens og blev holdt paa Akademiet i Kbhavn, hvorfra en haard og hensynsløs Kritik drev ham til at søge et fredeligt Asyl i Barløse, hvor han som Gdm. vedblev at sysle med sin Kunst. Fattig og glemt døde han her 4. November 1852 (35 aar gl.) og fik for sit herlige Maleri i Kirken ikkun Eftergivelse af resterende Landgilde af den rige Geheimeraad Treschou, Kirkens Ejer.

Cant. Philos Tausen Bagge Ussing 1794 - 1858

Den 22. April 1858 døde her den kundskabsrige Cant. Philos Tausen Bagge Ussing i sit 63de Aar. Han var en Søn af den bekendte (berygtede) Domprovst Ussing og Broder til den sidste Generalprocureur i Danmark, Algren Ussing. Skjønndt i besiddelse af ualmindelige Kundskaber, navnlig i philologisk Retning tog T. B. Ussing aldrig nogen Embedsexamen og kom herover som Huuslærer for Ejeren af Barløsegaard, Ammentorp. Da han var færdig hos denne, gjorde han sin lille Formue op, saaledes at den slog til til hans 60de Aar, hvilket han ansaa for sit Dødsaar. På sin 60 aarige Fødselsdag meldte han sig hos Fattigvæsenet, men da Præsten meldte dette til hans Broder Algren Ussing, underholdt denne ham til hans Død.

Axel Georg Müller 1812 - 1870

General H.E. Peymann siger farvel til viceadmiral S. Andersen Bille, der er på vej til angrebet på den britiske flåde 17. aug. 1807. Af mere eller mindre mærkelige Personer, hvis liv ganske eller til dels har været tilknyttet Barløse sogn må foruden ovennævnte Ussing nævnes adskillige andre.

Axel Georg Müller blev født i Kbhavn d. 28 Januar 1812. Hans Fader Justitsraad M, der beklædte en betroet Post i et af Ministerierne skal have været en retskaffen og hæderlig Mand, hvem for øvrigt den tro Opfyldelse af sine Tjenesteplichter laa mere paa Sinde end hans Børns Opdragelse. Moderen, der i sine unge Dage skal have været ualmindelig smuk, spillede en ikke ubetydelig Rolle på Baumondens Baller i Begyndelsen af Aarhundredet. Hun blev antaget som Lærerinde i General Peymanns Huus, men blev afskediget 1807 efter Englændernes Indtagelse af Kbhavn, efter at det først var kommen til en megen uhyggelig Pøne mellem Generalen og hende, hvis fædrelandskjærlige Sind bragte hende til i stærke Udtryk at dadle hans Mangel paa Mod og Konduite ved forsvaret af

Hovedstaden. Kort tid efter lærte hun den unge Fuldmægtig Müller at kjende, og det var intet Under, at han der dengang gjaldt for at være en af Byens mandigste Skikkelser, maatte gjøre Indtryk paa den unge fædrelandskjærlige, men maaske lidt vel exalterede Dame. I Aaret 1810 blev de viede i Søllerød Kirke (hendes Forældre ejede dengang en Gaard der i Sognet) og Frugten af dette Ægteskab er ovennævnte Axel Georg.

Allerede som Dreng viste han gode Evner, en hurtig Opfattelse og et poetisk Blik paa Livet, der blev næret ved, at Baggesen var en hyppig Gjest i hans Forældres Huus. Dette frie Syn paa Livet vedblev Axel at beholde, skjønndt det, som vi vil faa at se, var mere Livets Prosa end dets Poesi, der faldt i hans Lod. I Aaret 1822 kom Drengen i en af Stadens bedste Skoler, og da han med en naturlig Begavelse forenede en sjælden Flid, dimitteredes han allerede 1828 til Universitetet. Som den begavede, livlige Søn af et rigt Huus, der med et smukt Udvortes forbandt et belevent Væsen og kavalmæssige Færdigheder, var han vel set i alle Kredse, og man kan derfor ikke undre sig over, at den unge Mand, der ikke fandt den Støtte og Vejledning i sit Hjem, som var ønskelig for en saa lidenskabelig og til Livslyst hengiven Karakter, i det bevægede Selskabsliv tabte Synet paa Livets Alvor.

I Aaret 1830 døde hans Fader meget pludseligt, og da hans Bo blev opgjort viste det sig til alles Forbavselse, at han saa godt som intet efterlod sig. Hans Enke var nu henvist til at leve paa en tarvelig Pension, og Sønnen, der nu selv maatte sørge for sit Underhold, savnede den Omgangskreds han tidligere havde haft og søgte Erstatning ved paa Knejper og Billardstuer at hengive sig til et vildt, ryggesløst Liv.

Moderen, der ofte med Bønner og Gråd foreholdt ham hans Opførsel, havde ingen Indflydelse paa ham, men i Aaret 1833 formaaede en af hans Faders gamle Venner, en rig Groserer, der tillige var Plantageejer paa St. Croix, ham til at tage derover med et af hans Skibe og overtage en Opsynsmands Plads paa en af Plantagerne. I de tre Udlændingsaar, han tilbragte her, kom der mere ro over hans Sind, og Længsel efter Hjemmet modnede til sidst den Tanke hos ham at tage tilbage for som Lærer og Pædagog at kunne advare sit elskede Fædrelands Børn mod Sydens og Lastens brede Vej, og med sit sørgelige Eksempel for Øje minde dem om, at tage Tiden iagt.

I 1836 træffer vi Müller som en flittig Elev på Skaarup Seminarium med den ham ejendommelige lette Opfattelse erhvervede han sig hurtigt saadanne Kundskaber, der gjorde ham det let at absolvere en glimrende Examen, og det var vel ikke alene Lysten til at komme i en Virkekreds, der drev ham saa hurtigt fremad, men ogsaa Attraaen efter at blive forenet med en Kvinde hans Hjerte havde vunden kjær, en Kvinde, der med et mildt og kærligt Sind forenede en dygtig Husmoders Egenskaber, ja endog havde bragt det saa vidt i Fuldkommenhed, at hun formaaede at underholde en Mand, idet hun nemlig Aaret i forvejen med fortrinligt Resultat havde taget Jordmoderexamen i Kjøbenhavn. Ved sin elskede Hustrus Side syntes Lykken atter at ville tilsmile Müller, og da Jordmoderembedet i Barløse blev ledigt i 1846, søgte Madam Müller det og fik det. Da nu tillige Müller i 1847 var saa heldig at faa Pladsen som 2den Lærer i Kjerte, syntes Ægteparrets Lykke grundfæstet, og det varede ikke længe før to raske, rødmossede Dreng og en lille guldhæret Pige hoppede Faderen imøde, når han om Eftermiddagen, efter endt Skoletid, vandrede hjem fra Kjerte for i Familiens Skjød at tilbringe en hyggelig Aften. De første 15 – 16 Aar Müller tilbragte her i Sognet har vist været de lykkeligste i hans Liv.

Senere havde han den Sorg, at miste en af sine Sønner, der som Sømand druknede ved Neapel, og en kjedelig Pennefejde med en Lærer Korch i Barløse, samt hans elskede Datters ulykkelige Giftemaal med et slet Subjekt (Per Rytter) har vistnok bidraget meget til at forbitre Müllers sidste Leveaar.

Efter længere Tids tiltagende Svagelighed hensov Müller den 28de Oktober 1870 i en Alder af kun 58, og et stor Følge ledsagede ham til hans sidste Hvilested. Skjøndt Müller vel egentlig ikke kan siges at have været en fremtrædende Pædagog, saa var der dog Elementer tilstede hos ham, der gjorde ham vel skikket til at være Ungdommens Lærer og Opdrager. Stadigt pegende hen paa sit eget forspildte Liv opmuntrede han Ungdommen til Flid og Alvor, men langt fra at være nogen gnaven Sturlærd, kunne han til andre Tider godt tage del i dens skyldfri Glæder og more sig som et Barn mellem Børnene. Han besad ualmindelige Kundskaber i de døde Sprog, dyrkede navnlig Latin med særlig Forkjærlighed, udtrykte sig let og flydende i dette Sprog og skal have efterladt sig fortrinlige Materialer til en latinsk Sproglære, hvilke desværre blev solgt som Maculatur til Høkeren i Barløse efter Müllers Død. Som den kærlige Familiefader i sit Hjem, den nidkjære Lærer i Skolen og den livlige Selskabsmand og den villige Digter ved selskabelige Sammenkomster, erhvervede Müller sig alles Kjærlighed og Agtelse, og vidnes skal det for Efterverdenen at har han endog begaaet Fejltrin i sin Ungdom, saa har han dog med sin kraftige Vilje og Aandsstyrke hævet sig igjen, og den der overvinder sig selv er større end den der indtager en Stad.

Tømmermand Peter Hansen, sædvanligvis kaldet Peer Rytter

Müllers Datter, den foran omtalte guldhærede lille Pige, blev i fagreste Ungdom, 17 aar gammel, gift med den 32 aarige Tømmermand Peter Hansen, et daarligt Subjekt, der havde forstaaet at besnære hendes unge Hjerte ved sin Don Juanagtige Optræden. Bemeldte Hansens Liv havde alt fra tidligste Barndom udmærket sig ved en Række af Kjæltringestreger, blandt hvilke en, der navnlig gik ud over Præsten, her skal blive Gjenstand for nærmere Omtale.

Præsten Møller ejede et tamt hvidt Daadyr og en prægtig sort Hund, der forligedes fortrinligt og altid fulgtes ad. Når Præsten kørte ud løb Hunden og Dyret efter Vognen og rundt hvor man kom frem glædede Folk sig ved dette sjældne Syn. Men en Skurk som Peter Hansen veg ikke tilbage for den blodigste Kjæltringestreg, og en Nat brød han ind i Haven og slagtede Daadyret, efter først at have skaaret Halsen

over på Hunden der ville forsvare sin Kammerat. Dyret solgte han i Assens, men Mordet blev opdaget, og Peter Hansen måtte tære Vand og Brød i et skummelt Fængsel. Tilmed blev han for evige Tider berøvet sin Valgret og har saaledes ingen Andel i den Triumph Assenskredsen fejrede da den den 5. Januar 1879 vragede Venstremanden Jørgen Petersen til fordel for Radacteur Hiort-Lorentzen. Det var langt fra at Peter Hansen benyttede de stille timer i Fangeburet til alvorlig Eftertanke, tværtimod synes hans forbryderiske Natur her at være bleven yderligere udviklet, og fra nu af er hans Liv en sammenhængende Kjæde af Bedragerier, Forførelser og blodige Slagsmål samt mishandling af sine nærmeste Slægtninge, for Beskrivelsen af hvilke selv den mest samvittighedsløse Romanforfatter med Gru vil vige tilbage. De faa Skillinger han tjente d.v.s. snød sig til ved bedragerisk Kortspil paa de mest berygtede Knejper, gik til Allimentationsbidrag rundt om i Landet, og den mest rafinerede Nydelse forskaffede han sig ved at rykke Håret af sin agtværdige Svigermoder og pine sin ægteviede Hustru paa alle optænkelige Maader. Først da det paa et hemmeligt Møde af retskafne Bønder i Barløse sogn i Aaret 1873 var blevet vedtaget, at der skulle udøves Lynchjustits mod ham, flygtede denne Pestbyld ræd herfra og er sidst bleven set ved Schulterblatt i Hamburg, hvor han skal ernære sig ved at lokke lettroende Landsmænd ind paa de væmmeligste Kipper og udplyndre dem. Her ender historien om Tømmermand Peter Hansen, sædvanlig kaldet Peer Rytter.

Lars Mygind 1781 - 1862

Han var paa Fattigvæsenet og gik sædvanlig med en rød Hue. Men Humør havde han, og det er ikke for intet, at han er blevet kaldt Barløse Sogns Wessel. Lars Mygind hed han, men som han selv humoristisk udtrykte sig:

Lars Mygind jeg kaldes
men jeg er fra Balles (Barløse)
Jeg staar på min Plads
De kan....

Barløse præstegård

De sidste Ord tillader Velanstændigheden ikke at nedskrive, men i den djærve gamles Mund, gjorde de en glimrende Virkning. Lars Mygind talte overhovedet gerne paa Vers. Hans sidste Ord var: *Jeg kan ikke mere - nu må jeg krepere.*

Men skjøndt han ellers ikke oversaa sine Medmennesker, holdt han, der i Begyndelsen af Aarhundredet havde tjent under Frederik den 6te dog stærkt paa sin militære Ære; og det var ikke udsædvanligt at høre ham tiltale Kvinder, Krøblinge og unge Mennesker med et: *Goddag Kammerat – du har ikke været Soldat.*

I Præstegaarden var han en jævnlig Gjæst og der blev altid Glæde blandt Børnene, naar det hed sig: Lars Mygind er nede i Køkkenet. Præsten saa gjerne, at hans Børn lyttede til Lars's Tale, thi han (Lars) forstod fortrinlig under en humoristisk Form at lede sine Tilhøreres Tanker hen paa, at Livet ogsaa har sine alvorlige Sider. Når han saaledes under sin Vandring gennem Byen traf paa en Flok unge Karle, der spillede Kegler, tilråbte han dem gjerne et advarende: *Jeg siger som sagt – Tag Tiden iagt*, og vistnok mere end en brav Bonde skylder Lars Mygind Tak fordi han har aabnet hans Øjne for det Ædles og Godes Idé, og venligt mindet ham, når denne Verdens Fristelser kaldte. Den 5te Marts 1862 døde Lars Larsen "Mygind", 81 Aar gammel og den 13de samme Måned jordedes han paa Barløse Kirkegaard. Men hans Minde levede endnu mange Aar i Sognet og hans Profeti fra hans yngre Dage:

*End omkrandsse Roser mine Lokker
Endnu Pigen venligt til mig ler.
Ved den sidste Lyd af Dødens Klokker
Tænker ingen paa Lars Mygind mer'*

Ingen tænker paa Lars Mygind mer' gik saaledes ikke i Opfyldelse. Endnu staar tilbage at citere en Udtalelse af L.M. til Fru Langkilde fra Skovgaarde, hvem han engang mødte paa Landevejen. Den lyder i al sin karakteristiske Simpelhed saaledes:

*Jeg ønsker Dem til Lykke
med en ung Kavalier
Som Deres Hjerte begjer
For en gammel Bommelom
Synes De vel ikke om*